

Julia Sandra Grzywińska

Uniwersytet Gdański

ORCID: <https://orcid.org/0009-0004-1322-4975>

Znaczenia nadawane swojej roli przez korepetytorów

ABSTRAKT: Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie zrekonstruowanych znaczeń, jakie korepetytorzy przypisują własnej roli. Dane empiryczne zostały pozyskane za pomocą wywiadów częściowo ustrukturyzowanych, przeprowadzonych ze studentami i nauczycielami, którzy prowadzą korepetycje dla uczniów szkoły podstawowej. Wypowiedzi poddano analizie jakościowej, uwzględniającej kodowanie, kondensację znaczeń i kategoryzację. Wyniki analiz wskazują, że badani uznają umiejętności przekazywania wiedzy oraz przygotowanie merytoryczne za podstawowe kompetencje korepetytora. Podstawową motywacją do udzielania korepetycji jest chęć zarobku, choć istotne okazywało się także poczucie satysfakcji z pracy.

SŁOWA KLUCZOWE: korepetytorzy, korepetycje, kwalifikacje korepetytorów, motywacja do udzielania korepetycji.

Kontakt:	Julia Sandra Grzywińska grzyjul@wp.pl
Jak cytować:	Grzywińska, J.S (2025). Znaczenia nadawane swojej roli przez korepetytorów. <i>Forum Oświatowe</i> , 38(1), 73–89. https://doi.org/10.34862/fo.2025.1.5
How to cite:	Grzywińska, J.S (2025). Znaczenia nadawane swojej roli przez korepetytorów. <i>Forum Oświatowe</i> , 38(1), 73–89. https://doi.org/10.34862/fo.2025.1.5

WPROWADZENIE

Powszechnie przyjmuje się – zgodnie z funkcjonalistycznie rozumianą rolą szkoły – że system edukacji powinien wyposażać uczniów w wiedzę i umiejętności określone w podstawie programowej, by następnie zweryfikować efekty kształcenia za pomocą egzaminów państwowych (Feinberg i Soltis, 2000). Społeczne i edukacyjne znaczenie nadane wynikom końcowym, w tym także tak zwanej średniej ocen sprawia, że część uczniów i ich rodziców decyduje się na korzystanie ze wsparcia nauczycieli udzielających prywatnych lekcji, zwanych korepetycjami. Zjawisko to jest przedmiotem zainteresowania wąskiej grupy badaczy, chociaż dotyczy ono ponad 50% polskich uczniów (Badora, 2021, s. 6–7).

Ostatnie krajowe badanie dotyczące korepetycji przeprowadzono w 2004 roku (Putkiewicz i Fiałkowski, 2015, s. 163), natomiast najnowsze dane, pochodzące z 2021 roku, pojawiają się niejako na marginesie analizy wydatków ponoszonych przez rodziców na edukację swoich dzieci (Badora, 2021). Badacze lokalnych rynków korepetycji w Polsce, zwłaszcza w latach 2012–2015 (Długosz, 2012; Gózdź, 2012; Siadak, 2012) skupiali swoją uwagę na charakterystyce struktury zjawiska oraz na jego przyczynach i skutkach. Wykorzystywali przeważnie strategie ilościowe, co w pewnym sensie wyjaśnia, dlaczego dobór próby obejmował najczęściej uczniów gimnazjów i szkół średnich oraz ich rodziców. Podczas przeszukiwania literatury znalazłam tylko jedno polskie badanie jakościowe dotyczące punktu widzenia korepetytorów (Putkiewicz, 2005, s. 147).

Przywołane przesłanki uzasadniają, dlaczego uczyniłam korepetytorów uczestnikami moich badań zamierzając rozpoznać znaczenia, jakie nadają oni swojej roli. Jest to swoista próba wypełnienia dostrzeżonej przeze mnie luki badawczej.

ZAŁOŻENIA TEORETYCZNE

Badający kompleksowo zjawisko korepetycji Mark Bray (2012), posłużył się dla ich określenia metaforą rzucanego przez nie cienia, by opisać ich relacje z systemem edukacyjnym. Zwrócił on w ten sposób uwagę, że sektor płatnych zajęć dodatkowych występuje tylko w powszechnie obowiązującym systemie edukacyjnym, a przy tym nie skupia na sobie uwagi społeczeństwa w tak znacznym stopniu, jak oficjalny system szkolnictwa, bo jest od niego o wiele mniej widoczny (Bray, 2012, s. 18). Badania

potwierdzają, że korepetycje – rozumiane jako prywatne i odpłatne lekcje – są zjawiskiem globalnym i powszechnym. Wśród kryteriów, które pozwalają je rozpoznać, Bray (2007) wymienia: suplementację, prywatność i akademickość. Dwa pierwsze z nich wskazują, że treści kształcenia, realizowane na korepetycjach, obejmują materiał z przedmiotów realizowanych w szkołach, oraz ocenianych na egzaminach państwowych. Wyjaśnia to, dlaczego płatne lekcje, służące zdobywaniu wiedzy i umiejętności, obejmują najczęściej: języki obce, język ojczysty, matematykę, historię oraz przedmioty przyrodnicze. Z kolei kryterium prywatności dotyczy korzyści materialnej jaką odnosi nauczyciel-korepetytor (Bray, 2007, s. 20).

Korepetycje przybierają różnorodne formy i mogą – jak twierdzi Bray (2012) – być organizowane zarówno przez pojedyncze osoby, jak i szkoły korepetycyjne, w formie kontaktu bezpośredniego – w domu ucznia, korepetytora lub w budynkach szkół korepetycyjnych – bądź w formie zdalnej, za pośrednictwem platform internetowych i komunikatorów. Korepetytorzy mogą pracować indywidualnie z jednym uczniem lub z większą grupą (Bray, 2012, s. 144). Tak zróżnicowane formy mogą wskazywać, że korepetycje są zjawiskiem zróżnicowanym i niejednorodnym, choć powszechnym.

Badacze nie są zgodni co do tego, jak społeczeństwo postrzega zjawisko korepetycji. Anna Hawrot (2015, s. 99) przyjmuje, że jest ono powszechnie uznane za negatywne, a jego powszechność dowodzi niewydolności państwowego systemu edukacyjnego. Natomiast Piotr Długosz (2012, s. 95) twierdzi, że w powszechnej opinii korepetycje uznawane są za skuteczne w zakresie celu, jakiemu służą, czyli uzupełnianiu zaległości szkolnych, a także podnoszeniu wyników egzaminacyjnych. W tym kontekście ważne jest spostrzeżenie Elżbiety Putkiewicz (2005), która wskazuje, że niewielu badaczy analizuje ten obszar z perspektywy etycznej lub pedagogicznej (s. 16–17). W Polsce nie ma także żadnej polityki oświatowej związanej z korepetycjami, nie prowadzi się debat publicznych na ich temat, zaś w analizach dominuje perspektywa polityczno-ekonomiczna (Putkiewicz, 2005, s. 16–17).

Taki rodzaj specyficznego milczenia utrzymuje się od wielu lat, choć badacze wskazują (Badora, 2021, s. 6–7; Putkiewicz i Fiałkowski, 2015, s. 163), że zarówno uczniowie szkół podstawowych, jak i ponadpodstawowych powszechnie korzystają z korepetycji. Ponad połowa badanych uczniów deklaruje, że uczęszcza na tego typu zajęcia, a liczba ta systematycznie wzrasta od prawie dekady, choć można już zauważyć pewne zahamowanie tego trendu (Badora, 2021, s. 6–7). Wyniki lokalnych badań dotyczących powszechności korepetycji są zgodne z przywoływanymi danymi uzyskanymi w badaniach ogólnokrajowych (Jasińska-Maciążek, 2021, s. 76–77; Putkiewicz, 2005, s. 163–167).

Badacze zauważają (Gózdź, 2012, s. 67–68; Jasińska-Maciążek, 2021, s. 80; Siadak, 2012, s. 58–59), że korepetycje w Polsce mają przede wszystkim charakter kompensacyjny, umożliwiając uczniom nadrobienie zaległości w materiale nieopanowanym w szkole, jednak korzystają z nich także uczniowie osiągający najlepsze wyniki, by podtrzymać swoją przewagę edukacyjną nad rówieśnikami. To zjawisko może sugerować, że szkoły nie realizują w pełni swoich edukacyjnych zadań, co zdaje się potwierdzać analiza lokalnych rynków korepetycji, która wykazała, że trudności szkol-

ne wynikające z cech osobowości uczniów oraz losowych wydarzeń są mniej ważne przy podejmowaniu decyzji o uczestniczeniu w korepetycjach niż jakość szkolnego kształcenia (Putkiewicz, 2005, s. 147). Wśród głównych powodów korzystania z korepetycji, wskazywanych przez uczniów i ich rodziców, wymienia się: (1) wysokie wymagania szkoły; (2) wadliwy sposób nauczania szkolnego; (3) wysokie oczekiwania rodziców; (4) niespójności między programem szkół niższego i wyższego stopnia i zmiany systemowe w edukacji; (5) koncentrację na egzekwowaniu wiedzy; a także (6) niskie zdolności uczniów i ich nieobecności w szkole (Putkiewicz, 2005, s. 147; Putkiewicz i Fiałkowski, 2005, s. 166).

O samych korepetytorach wiadomo natomiast niewiele. Badacze twierdzą, że uczniowie najczęściej wybierają nauczycieli innej szkoły niż własna (Długosz, 2012, s. 103; Siadak, 2012, s. 51–52). Joanna Góźdz (2012) zauważa również, że skuteczność nauczycieli-korepetytorów na prywatnych zajęciach jest wyższa niż w klasie szkolnej, co badaczka wiąże z większą liczbą uczniów na tradycyjnych lekcjach niż na zajęciach prywatnych, które odbywają się raczej w relacji „jeden na jeden”. Oznacza to w jej mniemaniu, że nauczyciel może łatwiej dostosować dodatkowe zajęcia do indywidualnych potrzeb jednego ucznia (Góźdz, 2012, s. 76).

Jedną z częstych praktyk jest wybieranie korepetytora wśród studentów (Góźdz, 2012, s. 75) lub nauczycieli z tej samej szkoły, którzy nie prowadzą zajęć z danym uczniem (Długosz, 2012, s. 103; Siadak, 2012, s. 51–52). W niektórych przypadkach udzielają płatnych zajęć dodatkowych także nauczyciele, którzy tych samych uczniów uczą w szkole. Putkiewicz (2005) nazywa to zjawisko korepetycjami korupcyjnymi, ponieważ istnieje ryzyko, że podczas prywatnych zajęć nauczyciele po prostu uzupełniają to, czego nie zrobili w ramach swojej pracy zawodowej. Sytuacja taka może być odczytana jako rodzaj szantażu: jeśli uczeń nie zapłaci dodatkowo nauczycielowi, nie zdobędzie wiedzy i umiejętności niezbędnych do zdania egzaminów (Putkiewicz, 2005, s. 161–166).

ZAŁOŻENIA METODOLOGICZNE

Głównym celem badań własnych, prowadzonych w ramach pracy magisterskiej¹, była rekonstrukcja znaczeń nadawanych przez korepetytorów swojej własnej roli oraz rozpoznanie sensów jakie przypisują oni korepetycjom. W niniejszym artykule wykorzystam tylko te ze zgromadzonych danych, które związane były z następującym problemem badawczym: Jakie znaczenia nadają korepetytorzy swojej własnej roli?

Sformułowałam do niego następujące problemy szczegółowe:

- (1) Co motywuje korepetytorów do udzielania korepetycji?
- (2) Posiadania jakich kompetencji korepetytorzy oczekują od osób udzielających korepetycji?

¹ Praca magisterska na temat: Sensy nadawane przez korepetytorów zjawisku korepetycji i ich własnej roli, napisana została w 2024 roku, w Instytucie Pedagogiki Uniwersytetu Gdańskiego, pod kierunkiem dr G. Szyling.

Ponieważ przedmiot moich badań wiąże się z rozpoznawaniem znaczeń nadawanych zjawisku społecznemu, wpisuje się on w logikę strategii jakościowej, co pozwoli mi na rekonstrukcję perspektywy bliskiej uczestnikom badań. Natomiast osadzenie badań w paradygmatach interpretatywnych, które zaprzeczają idei obiektywnej i uniwersalnej rzeczywistości, umożliwi mi – jak twierdzą Norman Denzin i Yvonna Lincoln (2009, s. 51) – skoncentrowanie się na zrozumieniu znaczeń nadawanych przez ludzi swoim doświadczeniom, a więc jest zbieżne z celem badań własnych. Dzięki temu będę mogła opisać interesujące mnie zjawiska, wykorzystując język badanych (Denzin i Lincoln, 2009, s. 23).

W procesie gromadzenia danych posłużyłam się częściowo ustrukturyzowanym wywiadem jakościowym (Kvale, 2010, s. 37–47), w którym pytałam rozmówców między innymi o to, dlaczego udzielają korepetycji; co sprawiło, że postanowili podjąć to zajęcie; jakie cechy charakteru i jakie kompetencje powinien posiadać korepetytor?

W procesie analizy danych wykorzystałam natomiast strategię stosowaną w fenomenografii (zob. Jurgiel-Aleksander, 2016). Proces ten obejmował kodowanie i kondensację danych. Dzięki temu drugiemu z działań zredukowałam i uporządkowałam tekst, co ułatwiło analizę obszernych i złożonych wywiadów. W kolejnym etapie porównałam skondensowane fragmenty, pogrupowałam je i skategoryzowałam tak, by nazwa odzwierciedlała charakter opisywanego zjawiska. Ostatnim krokiem było odniesienie wyłonionych kategorii opisów do perspektyw badawczych dotyczących analizowanego zjawiska (Jurgiel-Aleksander, 2016, s. 271).

Osoby uczestniczące w badaniach pozyskałam w sposób celowy, kierując się następującymi kryteriami: (1) bycie aktywnym korepetytorem; (2) udzielanie korepetycji uczniom szkół podstawowych; (3) bycie studentem lub nauczycielem. To trzecie z kryteriów pozwoliło na uwzględnienie w analizie perspektywy dwóch grup: korepetytorów-studentów oraz korepetytorów-nauczycieli.

Zapraszając uczestników do badań własnych, wykorzystałam kontakty nieformalne, metodę kuli śnieżnej oraz portal internetowy. Wywiady przeprowadziłam od 26 maja do 18 czerwca 2024 roku na terenie Gdańska lub za pośrednictwem platform komunikacyjnych. Każde ze spotkań zostało nagrane za zgodą jego uczestnika.

ANALIZA WYNIKÓW BADAŃ WŁASNYCH

1. Motywacje do udzielania korepetycji

Aby zrozumieć, jakie znaczenia korepetytorzy przypisują własnej roli, zapytałam osoby uczestniczące w badaniu o ich motywacje do udzielania płatnych zajęć dodatkowych. W procesie analizy ich odpowiedzi wyodrębniłam następujące podkategorie:

- 1.1 Droga do udzielania korepetycji;
- 1.2 Korepetycje jako źródło osobistej satysfakcji;
- 1.3 Korepetycje jako źródło dochodu.

1.1 Droga do udzielania korepetycji

Osoby badane deklarują, że rozpoczęły pracę korepetytora dzięki sugestiom rodziny lub znajomych. Pierwsze zlecenia otrzymały od osób z ich bliskiego otoczenia, a następnie były polecane kolejnym osobom zainteresowanymi korepetycjami:

Zaczęło się w sumie od tego, że kiedyś z rodziny ciocia poprosiła, żebym kuzynce zaczęła, młodszą, dużo młodszą kuzynce zaczęła udzielać korepetycji. Wtedy, tak mam tą przysłowiową pocztą pantoflową, to przeszło do innych osób. Później (...) miałam taki moment w życiu, że nie mogłam pracować, bo zajęcia na uczelni były tak sformułowane, w taki sposób, że nie udało mi się podjąć pracy stałej. I stwierdziłam, że wrócę do tych korepetycji. I tak jakoś wyszło (...), i tak od trzech lat się ciągnie.

Ale również to, że moje pierwsze korepetycje były z dziewczynką, która miała wtedy 8 lat. (...) Po prostu do jakiegoś sprawdzianu miała jej trochę pomóc, odpytać ze słówek. Pokazać, jak najlepiej się uczyć i tak to się wszystko zaczęło.

Choć osoby uczestniczące w badaniach zaczynały od doraźnego wsparcia udzielanego w uczeniu się, to po otrzymaniu pozytywnych informacji zwrotnych zdecydowały się kontynuować udzielanie korepetycji, ponieważ zostały utwierdzone w przekonaniu, że dobrze sprawdzają się w tej roli. Pozytywne reakcje uczniów i ich rodziców wzbudziły w nich pewność siebie i motywowały do dalszej pracy:

Jeśli chodzi o takie konkretne przyczyny, to na pewno to, że często, kiedy zaczynałam moją pracę korepetytora (...), to często uzyskiwałam takie pozytywne opinie od rodziców albo uczniów, którym rzekomo pomogłam, że w łatwy sposób coś wytłumaczyłam (...). I wtedy to już był dla mnie taki jasny sygnał, zielone światło, że po prostu warto, że się do tego nadaje i że chciałbym spróbować.

Korepetytorzy twierdzą również, że nie bez znaczenia dla jakości ich pracy jest to, że najczęściej udzielają korepetycji z przedmiotu, który lubili jako uczniowie i w którym są pewni swojej wiedzy i umiejętności. Wskazują przy tym, że ich pewność siebie wynika z dobrej znajomości materiału, a także z chęci przekazywania wiedzy z obszaru swoich zainteresowań:

Matematykę zawsze lubiłam i zawsze byłam z niej dobra [udziela korepetycji z matematyki]. Zawsze ją rozumiałam i nie miałam z nią problemu, przez co wiedziałam, że jestem w stanie pomóc tutaj dzieciom, (...) że nie będę miała problemu z wytłumaczeniem tych zasad i tak dalej. Wszystkiego tego, czego nauczyłam się sama w szkole. No i przez to po prostu czułam się w tym pewnie, tak? Dlatego że no już od czasu szkoły średniej bardzo się językiem polskim interesowałam, wszystko co związane z czytaniem, wszystko co związane z językiem, wszystko co związane z pisaniem, więc to jest tak naturalna, jakby integralna część myślenia i osobowości.

Wypowiedzi badanych sugerują, że jako uczniowie nie mieli problemów z danym przedmiotem i prawdopodobnie otrzymywali z niego dobre oceny. Za pomocne uznają też swoje doświadczenia szkolne, zarówno w roli ucznia, jak i osoby uczęszczającej na korepetycje. Wskazują, że te pozwalają im one lepiej rozumieć perspektywę ucznia oraz jego niektóre zachowania, zwłaszcza trudne:

I sama chodziłam na korepetycje też z matematyki, z języka angielskiego, jak byłam już w liceum, co prawda, ale... Ale no myślę, że ja zaczęłam udzielać korepetycji dlatego, że wiem, jak to wygląda z perspektywy ucznia.

Bo przykładowo jak teraz udzielam korepetycji z angielskiego czy z matematyki, to ja wiem, jak dzieci próbują omijać niektóre rzeczy. Tak jak ja to też robiłam. (...) Omijać w takim sensie, że: „A nie muszę sobie tego przypominać, już na pewno pamiętam”. Albo tak trochę, jak to się ładnie mówi, na „odwal się”.

Osoby uczestniczące w badaniu łączą zatem przekonanie, że dobrymi korepetytorami czynią je ich doświadczenia szkolne i interesujący je od dzieciństwa przedmiot szkolny, w którego zrozumieniu chcą pomóc innym, zwłaszcza dzieciom.

1.2 Korepetycje jako źródło osobistej satysfakcji

W wielu wypowiedziach osób uczestniczących w badaniu znaleźć można informację o czerpaniu przez nie satysfakcji z faktu, że ich uczniowie poprawiają wyniki w nauce, czyli uzyskują wyższe stopnie szkolne lub wysokie wyniki z egzaminów:

No i właśnie po tym egzaminie już dostałam informację też od taty [ucznia], że egzamin został zaliczony na szóstkę i że są bardzo wdzięczni, i że chcą kontynuować tutaj zajęcia od września. Także myślę, że najbardziej satysfakcjonujące jest to, kiedy są te wyniki i kiedy jest po prostu chęć powrotu do mnie jako nauczyciela, tak? Bo to tutaj dla mnie jest najważniejsze.

Lubię generalnie widzieć efekty tych moich dzieci.

Zadowolenie to rośnie, gdy uczniowie, uczestniczący w korepetycjach, dostawali początkowo niskie stopnie lub mieli trudności z opanowaniem materiału:

To udało się sprawić, że ten uczeń spokojnie pewnie zdał maturę z języka polskiego, mimo że na początku ratowania był słaby, bo naprawdę jego poziom na początku był kiepski. (...) No i jeszcze ten niedostuch, ale udało się pokonać wszystkie te trudności. Myślę, że to był taki przypadek, kiedy ta satysfakcja była największa.

Mam jeszcze jedną dziewczynkę z czwartej klasy, tenisistkę (...), która uczyć od marca tego roku. W ramach nauczania domowego. Ona musi zdawać egzaminy u siebie w szkole. (...) otrzymała dwie oceny celujące. No to było chyba najfajniejsze. Mimo że dla niej ocena nie jest ważna, ona w systemie domowym pracuje inaczej, ona pracuje na pochwałę, poprawienie błędów, informację

zwrotną, że zrobiła coś dobrze, bardzo dobrze, że to jest świetny pomysł, który prezentuje. (...) A w momencie, miała otrzymać tę ocenę ze swojej szkoły, z egzaminu, to był dla mnie ogromny stres (...). Była to moja wiedza, umiejętności i wiedziałam, że bardzo jej na tej ocenie jednak na koniec zależało.

Przytoczone wypowiedzi wskazują, że korepetytorzy najczęściej identyfikują sukces ucznia z własną sprawczością i swoim wkładem pracy wniesionym w to osiągnięcie. Uważają też, że to ich współpraca z uczniem pozwala na osiągnięcie pożądanego rezultatu w postaci wysokich stopni. Zgodnie też stwierdzają, że jedną z zalet korepetycji jest indywidualna praca z dzieckiem, w ciszy i spokoju:

Lubię ten spokój i ciszę, że jestem jeden na jeden. Czasami jeden na dwa, bo przychodzą też w parach do mnie uczniowie.

W przekonaniu korepetytorów praca z dużą grupą, składającą się z uczniów o zróżnicowanych poziomach kompetencji, jest mniej skuteczna niż praca indywidualna, więc nie może tak samo satysfakcjonować:

Drugą zaletą jest właśnie to, że jest to praca najczęściej jeden na jeden, która daje dużo, dużo większe efekty niż praca w grupie. No gdzie tutaj właśnie trzeba nadążyć nad, nie wiem, dwudziestoma, dwudziestoma pięcioma osobami, co jest nierealne, żeby wszyscy byli na jednym poziomie, więc tutaj no niestety ci gorsi spowalniają pracę kosztem tych lepszych, tak?

Czyli takie dwie główne zalety to jest właśnie ta, inne podejście uczniów, chęć ich po prostu do zajęć i właśnie to indywidualne podejście do ucznia, tryb zajęć jest zupełnie inny niż w grupie.

Z przytoczonych wypowiedzi wynika, że w mniemaniu korepetytorów w szkole można nauczać tylko w sposób frontalny, czyli uczyć wszystkich uczniów tego samego, w tym samym tempie. W sytuacji, w której uczniowie nie uczą się na miarę swoich możliwości, lecz muszą dopasować się do poziomu reszty grupy, nauczyciel nie osiąga zbyt wielu sukcesów i może mieć problemy z budowaniem osobistych relacji z dziećmi.

Ten drugi z aspektów osoby badane wskazały jako kolejne źródło osobistej satysfakcji, podkreślając specyficzny charakter relacji, która się wytwarza podczas indywidualnych zajęć. Jest ona z reguły swobodna, choć podporządkowana nauczaniu, co nie przeszkadza jednak prowadzeniu rozmów na tematy pozaedukacyjne:

Mam taką jedną grupę, gdzie są cztery dziewczynki. (...) a więc one to tak na mnie patrzą, tak trochę jakby siebie widziały za kilka lat i mamy... Zawsze też rozmawiamy, one tam grają w piłkę, więc zawsze rozmawiamy też trochę o tej piłce i tak... Widać, że po prostu się lubimy. Że to po prostu... Ja wiem co,

na przykład, co jak zaplanować zajęcia, żeby im sprawiło to przyjemność. One też wiedzą, jakby jakie są moje oczekiwania.

Przytoczona wypowiedź sugeruje, że korepetytorzy starają się rozwijać osobiste relacje z uczniami poprzez interesowanie się ich pasjami i codziennością. Są też przekonani, że zacieśnianie relacji pozytywnie wpływa na nauczanie, ponieważ uczniowie otrzymują satysfakcjonujące ich zajęcia, jednocześnie spełniając oczekiwania korepetytora co do swojego zachowania.

Jednak tylko studenci uczestniczący w badaniu uważają, że bardziej im odpowiada bycie korepetytorem niż bycie nauczycielem w szkole:

Teraz ze względu na to, że gdzieś tam edukacja jest moim kierunkiem, który sobie wybrałam jako mój zawód. A jest to sektor prywatny, co mnie bardzo jakby cieszy i bardzo to doceniam. W porównaniu jakby do publicznego nie chcę być nauczycielem, więc jestem korepetytorem.

No obecnie nie pracuję zawodowo, kończę studia, więc... Gdzieś tam idę w tym kierunku, (...) aczkolwiek nie wiem, czy na pewno pójdę pracować w szkole czy przedszkolu. A korepetycje chciałabym ciągnąć dalej.

Osoby badane nie precyzują dokładnie, dlaczego nie są przekonane do bycia nauczycielem, choć pewne światło na ten problem rzuca kolejna podkategoria, skupiona wokół kwestii wynagrodzenia za pracę.

1.3 Korepetycje jako źródło dochodu

Korepetytorzy są zgodni co do tego, że ważną motywacją do udzielania płatnych zajęć dodatkowych jest chęć zarobienia pieniędzy, pozwalających na zaspokojenie potrzeb bytowych:

Ponieważ jest to mój główny... Główna moja praca. Środek zarobku.

Głównie to, że potrzebowałam pieniędzy.

Powodem, dla którego zaczęłam udzielać korepetycji była po prostu chęć zarobku w czasach studenckich.

Przy czym tylko nauczyciele twierdzą, że do udzielania korepetycji skłoniły ich niskie zarobki w szkołach. Uważają też, że wynagrodzenie za indywidualne zajęcia jest bardziej adekwatne do ich pracy niż pensja pobierana w szkołach publicznych:

I wynagrodzenie. Ponieważ faktycznie to wynagrodzenie, które mi zaproponuje firma [korepetycyjna], w której pracuję, ona jest adekwatna do tego, ile poświęcam czasu, ile przygotowuję materiał, ile prowadzę zajęcia.

Ze względu na niskie zarobki w szkole. To jest moje źródło utrzymania i dochodu. Od tego zaczęłam.

Z kolei studenci podkreślają, że na ich decyzję o udzielaniu korepetycji miało wpływ nie tylko stosunkowo wysokie wynagrodzenie za pracę, ale także niskie wymagania dotyczące wykształcenia wymaganego od korepetytora:

Stawka godzinowa jest wysoka i nie wymaga to właśnie, żeby... Nie ma jakichś takich wymagań co do wykształcenia zbyt wysokich, w sensie, że każdy może zostać, więc to mi się też podobało, bo na moment, kiedy zaczynałam, no po prostu mogłam to robić.

Powód na początku był jakby ze względu na to, że właśnie zaczynałam w młodym wieku i to była w zasadzie jedna z niewielu prac, które mogłam wykonywać bez jakiegoś większego problemu.

Ten drugi z aspektów zostanie rozwinięty dzięki wypowiedziom tworzącym kolejną kategorię, skoncentrowaną na kompetencjach korepetytorów.

2. Kompetencje i umiejętności korepetytorów

Aby zrozumieć, jakie znaczenia korepetytorzy przypisują własnej roli, zapytałam badanych o kompetencje wymagane w tym zawodzie. Badani odwoływali się głównie do wiedzy i umiejętności, dlatego ich odpowiedzi przypisałam do dwóch podkategorii: 2.1 Umiejętności przekazywania wiedzy oraz 2.2. Przygotowanie merytoryczne korepetytorów. W obu można było dostrzec różnice w postrzeganiu kwalifikacji korepetytorów przez osoby badane, będące studentami i nauczycielami.

2.1 Umiejętność przekazywania wiedzy

Wszyscy badani uznają, że podstawową umiejętnością korepetytora jest przekazywanie i tłumaczenie wiedzy w sposób przystępny i zrozumiały. Wiązą to z koniecznością takiego dostosowania formy zajęć oraz metod pracy, aby uwzględniły one indywidualne potrzeby ucznia:

Mieć wtedy umiejętności wytłumaczenia tego dziecku i przełożenia tej wiedzy właśnie w taki dostępny sposób dla dziecka i pod względem formy samych zajęć i pod względem właśnie poleceń czy samych... samego tłumaczenia.

Moim zdaniem każdy może zostać [korepetytorem] pod warunkiem, że posiada takie umiejętności dydaktyczne związane z przekazywaniem wiedzy.

Mimo wskazania tej samej kompetencji, nauczyciele i studenci gdzie indziej lokują jej źródło. Ci pierwsi, uważają, że umiejętność przystępnego przekazywania wiedzy jest nabywana w trakcie zdobywania doświadczenia edukacyjnego:

Te umiejętności, jak to już powiedziałam, takich interpersonalnych, ale też umiejętność przekazywania wiedzy. I to jest taka umiejętność, którą nabywa się z biegiem czasu.

Z kolei studenci twierdzą, że umiejętności uczenia innych są wrodzone, dlatego nie każdy może je nabyć:

Korepetytorzy, którzy się w ogóle nie nadają z tego względu, że nie mają tego czegoś, tej smykałki do nauczania. I ważne jest moim zdaniem, żeby jednak mieć w sobie to coś.

To nie może być osoba, która bardziej by się nadawała na pracę na przykład w spedycji. Raczej to musi być osoba gdzieś tam, która ma tą smykałkę pedagogiczną, że tak powiem.

Różnice w postrzeganiu źródeł umiejętności przekazywania wiedzy przez nauczycieli i studentów mogą wynikać z odmiennych oczekiwań co do poziomu wykształcenia korepetytorów. Nauczyciele, którzy podkreślają potrzebę posiadania wyższego wykształcenia, wierzą, że w trakcie jego zdobywania uzyskają także niezbędne doświadczenie i wiedzę. Z kolei studenci uznają te umiejętności za wrodzone, a formalne kwalifikacje za zbędne, co osłabia ich motywację do dalszego dokształcania się.

Zasygnalizowane odmienności są widoczne także w słownictwie, jakim posługują się uczestniczący w badaniach. Głównie nauczyciele zwracają uwagę na potrzebę posiadania tak zwanych kompetencji miękkich. Identyfikują je z indywidualizacją zajęć, którą rozumieją jako dopasowanie metod nauczania do potrzeb ucznia oraz umiejętność radzenia sobie z trudnymi emocjami uczniów:

Bez tych umiejętności, takich miękkich, to myślę, że żaden korepetytor tutaj nie osiągnie sukcesu.

No przede wszystkim, jak pracować z uczniem indywidualnie, bo korepetycje najczęściej odbywają się indywidualnie, jeden na jeden. I to jest zupełnie inna praca niż praca w grupie, więc tutaj trzeba wiedzieć po prostu właśnie jak się odnaleźć.

Wszyscy badani łączą pojęcie kompetencji miękkich z otwartością i elastycznością, wskazując jednocześnie na cierpliwość jako kluczową cechę korepetytora – zwłaszcza, gdy uczeń potrzebuje więcej niż inni czasu na przyswojenie określonego materiału:

Musi być na pewno cierpliwy, żeby tutaj się nie zniechęcić, żeby właśnie nie przerazić się tym, że jedna osoba na tym samym poziomie łapie szybciej, druga osoba na tym samym poziomie łapie troszkę gorzej (...) ale no faktycznie po prostu trzeba być cierpliwym i być świadomym tego, że każdy uczeń jest na innym poziomie.

Przed wszystkim powinna być cierpliwa. Powinna umieć dotrzeć do każdego ucznia.

Z kolei cechę otwartości badani identyfikują z chęcią nawiązania pozytywnej relacji i współpracy z uczniem, który może przeżywać trudne emocje na zajęciach:

Jakaś taka otwartość w ogóle na współpracę i wrażliwość i pod względem tego, że ta osoba, która korzysta z korepetycji może być naprawdę jakby no w różnym... stanie, nie wiem, że w sensie, że może czuć skrepowanie itd.

Oznacza to między innymi, że korepetytor powinien potrafić wysłuchać ucznia oraz adekwatnie reagować na jego potrzeby i stan emocjonalny.

2.2 Przygotowanie merytoryczne korepetytorów

W obszarze tej podkategorii zdecydowana większość badanych deklaruje, że podstawową kompetencją korepetytora jest posiadanie wiedzy merytorycznej z przedmiotu, z którego udziela on lekcji:

*Na pewno wiedzę merytoryczną, która jest niezbędna.
Wiedzę w danej dziedzinie, z której udziela [korepetycji].*

Jednak, gdy osoby badane precyzują, jak rozumieją to ogólnikowe pojęcie, pojawiają się istotne różnice w znaczeniach przypisywanych mu przez studentów i nauczycieli. Ci pierwsi uważają, że poziom wiedzy korepetytora powinien być wyższy niż poziom wiedzy ucznia, ale jednocześnie twierdzą, że może to być niewielka różnica:

*No – jeżeli korepetycje są z języka angielskiego, no to wydaje mi się, że taka ogólna wiedza z języka angielskiego. W sensie, nie wiem, na pewno na poziomie jakby zainteresowanego, w sensie, że jeżeli osoba, która tych z korepetycji, jakby z nich korzysta, no to w ramach jej potrzeb, no jakby ten korepetytor musi być w stanie udzielić tutaj właśnie tej pomocy. No i powinna to jakby troszeczkę pewnie przekraczać, nie?
No na pewno z zakresu tego, czego udziela. No i dodatkowo na pewno szerszą, niż tak jak ja daję szkołę podstawową. I no to fajnie byłoby, żeby gdzieś tam ponadpodstawową wiedzę też posiadała.*

Studenci są przekonani, że nie powinno być formalnych wymagań dotyczących poziomu kwalifikacji merytorycznych korepetytorów, ponieważ zakres oczekiwań rynku płatnych zajęć dodatkowych jest zróżnicowany. Twierdzą, że wystarczy, by udzielający korepetycji odpowiadali swoim poziomem wykształcenia i doświadczenia potrzebom uczniów. Uważają zatem, że każdy, kto potrafi pracować z uczniem, może udzielać korepetycji:

*Mi się wydaje, że nie ma takich, może nawet nie powinno być takich wymogów.
Nie ma takiej potrzeby moim zdaniem, dlatego że no korepetycje są jakby bar-*

dzo różne i sama jak zaczynałam no to byłam w drugiej liceum bodajże i wydaje mi się, że dla mnie to było dobre doświadczenie i jakby na potrzeby tamtego dziecka (...), więc wydaje mi się, że właśnie ten jakby rynek też powinien być taki zróżnicowany, że są i korepetytorzy, którzy są i mają jakby kierunkowe wykształcenie i tacy, którzy wcale niekoniecznie, mogą to być po prostu starsi uczniowie.

W swojej argumentacji odwołują się do własnych doświadczeń, gdy jako młode osoby udzielały korepetycji bez formalnego wykształcenia z przedmiotu, którego nauczają. Co więcej, niektórzy z badanych, mimo posiadania wyższego wykształcenia, prowadzą zajęcia z przedmiotów spoza swojego obszaru kwalifikacji:

Ja jak zaczynałam moje korepetycje udzielać, to tak naprawdę kwalifikacji nie miałam tutaj stricte w tej dziedzinie matematyki. Ja po prostu byłam studentką pedagogiki i to mi wystarczyło, żeby tutaj po prostu zacząć działać z uczniami indywidualnie, więc jeśli chodzi o tutaj wykształcenie jakie powinno być, no to myślę, że nie ma jakichś stricte wymagań, że każdy może to robić, tylko trzeba po prostu wiedzieć jak i wiedzieć i potrafić pracować po prostu z uczniem.

Odmienne zdanie mają nauczyciele, którzy twierdzą, że korepetytor powinien posiadać formalne, wyższe wykształcenie kierunkowe lub być w trakcie jego zdobywania. Co więcej, niektórzy sugerują, że wymagane jest nawet wykształcenie na poziomie magisterskim. Może to wynikać z faktu, że nauczyciele szkół są zobowiązani do uzyskania wykształcenia magisterskiego, dlatego tak myślą również o korepetytorach:

Wykształcenie zawodowe, kierunkowe związane ze studiami, przykładowo, jeżeli ja udzielam korepetycji języka polskiego, no to nie wyobrażam sobie, że bym nie miał wykształcenia typu właśnie filolog polski, studia magisterskie, bo wydaje mi się, że to jest takie minimum. Oczywiście można też po licencji udzielać korepetycji. Można też być studentem i udzielać korepetycje, ale generalnie moim zdaniem powinno to wyglądać w ten sposób, że trzeba mieć kierunkowe studia, najlepiej magisterskie.

Przede wszystkim przygotowanie merytoryczne do przedmiotu, którego się uczy. Bo w przypadku na przykład historii współczesnej, ja muszę się doksztalać, tak. Nie jestem w stanie uczniowi przekazać wiedzę, jeśli sama nie będę jej poszerzać. (...) Mamy literaturę współczesną, niezwykle bogatą, która może nie jest tyle w szkole wymagana, ale ułatwia prowadzenie zajęć, w związku z tym cały czas merytorycznie trzeba się przygotowywać.

Dla nauczycieli bycie dobrym korepetytorem oznacza nieustanne doksztalcanie się, czyli poszerzanie swoich kompetencji. Są oni przekonani, że konieczność aktualizowania wiedzy oraz dostosowywania się do ciągłych zmian ułatwia prowadzenie zajęć.

INTERPRETACJA

Na pierwszą z kategorii analitycznych składają się odpowiedzi na pytanie dotyczące drogi wiodącej do udzielania korepetycji. Jest to wątek niepodejmowany w dostępnej mi literaturze przedmiotu, a przy tym rzucający światło na kwestie motywacji stojącej za decyzją o byciu korepetytorem. W tym kontekście osoby uczestniczące w badaniu podkreślają rolę sugestii ze strony rodziny lub znajomych, ponieważ zlecenia zazwyczaj pochodziły od osób z bliskiego otoczenia. Deklaracje te są rozbieżne z wynikami badań (Szewczyk-Jarocka i Nowacka, 2013, s. 44), które wykazały, że uczniowie najczęściej poszukują korepetytorów poprzez ogłoszenia prasowe, a dopiero w następnej kolejności uwzględniają osoby polecane przez znajomych. Wyniki te mogą jednak mieć ograniczoną aktualność z uwagi na spadek popularności prasy.

Ważnym aspektem motywującym badanych do udzielania korepetycji były pozytywne informacje zwrotne od dzieci i ich rodziców, ale także to, że sami lubili przedmiot, którego uczyli, i otrzymywali z niego wysokie stopnie, co mogło budować ich poczucie pewności. Co więcej, uczestniczący w badaniach podkreślają, że ich doświadczenia szkolne pozwalały im lepiej rozumieć perspektywę ucznia oraz niektóre jego zachowania, dlatego postrzegają siebie jako dobrych korepetytorów. Wnioski te mają jednak ograniczony charakter ze względu na charakter badań i ograniczony dobór próby badawczej, ale mogą wskazywać kierunki dalszych i bardziej pogłębionych badań.

Analiza zgromadzonych danych wykazała, że wszyscy badani uznają umiejętności przekazywania wiedzy oraz przygotowanie merytoryczne za podstawowe kompetencje korepetytora, choć studenci i nauczyciele różnią się co do oceny wymaganych kwalifikacji. Ci pierwsi uważają, że poziom tej wiedzy powinien być wyższy od poziomu wiedzy ucznia, choć może to być niewielka różnica. Nauczyciele natomiast podkreślają konieczność nieustannego dokształcania się i aktualizowania swojej wiedzy przez korepetytora. Różnice w opiniach między grupami badanych występują także w wykształceniu korepetytorów. Studenci uznają, że poza szkołą uczyć może każdy, kto potrafi pracować z uczniem, zaś nauczyciele twierdzą, że korepetytor powinien mieć wyższe wykształcenie, najlepiej na poziomie magisterskim. Te wyniki badań własnych są spójne z wnioskami sformułowanymi przez Gózdź (2012, s. 75), która wykazała, że 16,2% z korepetytorów nie jest związanych profesjonalnie z nauczaniem przedmiotem.

Pewne nowe światło na charakter odpłatnych zajęć dodatkowych rzuca wniosek z badań własnych, że dla wszystkich badanych najważniejsza jest umiejętność przekazywania i tłumaczenia wiedzy w sposób przystępny i zrozumiały, co zbliża ich poglądy do tradycyjnego myślenia o pracy z uczniem, jako obiektem oddziaływań nauczyciela. Ten sposób myślenia o nauczaniu wskazuje na powiązania z paradygmatem obiektywistycznym, w którym uczeń jest traktowany jako bierny odbiorca działań nauczyciela (Klus-Stańska, 2018). W tym ujęciu rola korepetytora utożsamiana jest przede wszystkim z efektywnym przekazywaniem wiedzy, ukierunkowanym na osiągnięcie przez ucznia wysokich wyników, wyrażonych w stopniach szkolnych.

Co istotne, nauczyciele i studenci gdzie indziej lokują źródło umiejętności przekazywania wiedzy. Ci pierwsi uważają, że nabywa się je w trakcie zdobywania wykształcenia i doświadczenia edukacyjnego, natomiast studenci są przekonani, że są one wrodzone. Różnice te – jak wynika z analizy danych zgromadzonych w badaniach własnych – mogą być związane z odmiennymi oczekiwaniami odnośnie poziomu wykształcenia korepetytorów.

Znacznie większa zgodność między oboma grupami występuje w kwestii posiadania przez korepetytora kompetencji miękkich, które uczestnicy badań rozumieją jako dopasowanie metod nauczania do indywidualnych potrzeb ucznia oraz radzenie sobie z trudnymi emocjami uczniów, łącząc to z otwartością, elastycznością oraz cierpliwością, jako cechami szczególnie ważnymi w pracy z uczniem.

Analiza wyników badań własnych wykazała, że podstawową motywacją korepetytorów do udzielania płatnych zajęć dodatkowych jest chęć „przyzwoitego” zarobku. Wniosek ten jest spójny z koncepcją Joanna Wnęk-Gozdek (2010, s. 14), która wyróżniła – jako ważną – ekonomiczną funkcję korepetycji. Koreponduje też z wynikami badań Goretty Siadak (2009, s. 161), wskazującymi, że dla nauczycieli udzielanie korepetycji jest źródłem kompensowania niskich wynagrodzeń w pracy etatowej. Z kolei dla studentów korepetycje są jedną z niewielu dostępnych form zarobku, niewymagającą specjalnych kwalifikacji.

Wnioski wskazujące, że korepetycje mogą być łatwym sposobem zarabiania, potwierdza również ich popularność. Z badań prowadzonych w Polsce w ostatnich latach wynika bowiem, że ponad połowa uczniów korzystała z tej formy wsparcia (Badora, 2021). Niemniej uczestniczący w badaniach własnych starali się umniejszać znaczenie kwestii finansowych, podkreślając, że głównym źródłem satysfakcji było dla nich poprawienie przez uczniów swoich wyników edukacyjnych, zwłaszcza gdy ich podopieczni początkowo dostawali niskie stopnie lub mieli trudności z opanowaniem materiału. Takie deklaracje mogą sugerować, że osoby badane najczęściej identyfikują sukces ucznia z własną sprawczością i wkładem pracy, jaki włożyli w to osiągnięcie, co jest zbieżne z paradygmatem obiektywistycznym (Klus-Stańska 2018). Przy czym wszystkie osoby badane szczególnie doceniają pracę jeden na jeden z uczniem, co wiąże ze spokojem i ciszą, które kontrastują z warunkami występującymi w klasie szkolnej, gdzie liczba uczniów jest większa, a tym samym wzrasta poziom hałasu i chaosu.

BIBLIOGRAFIA

- Badora, B. (red.). (2021). *Wydatki rodziców na edukację dzieci w roku szkolnym 2021/2022*. CBOS Raport 136. https://www.cbos.pl/SPISKOM.POL/2021/K_136_21.PDF
- Bray, M. (2007). *Confronting the shadow education system. What government policies for what private tutoring?* IIEP-UNESCO. <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000185106>
- Bray, M. (2012). *Korepetycje – cień rzucany przez szkoły*. Wolters Kluwer.

- Denzin, N., Lincoln, Y. (2009). *Wprowadzenie. Dziedzina i praktyka badań jakościowych*. W: N. Denzin, Y. Lincoln (red.), *Metody badań jakościowych* (s. 19–76). Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Długosz, P. (2012). Korepetycje maturzystów pogranicza w latach 2008–2011. *Kultura i Edukacja*, (2), 88–106. <http://repozytorium.ur.edu.pl/handle/item/807>
- Feinberg, W., Soltis, J. (2000). *Szkoła i Społeczeństwo*. Wydawnictwo Szkolne i Pedagogiczne.
- Gózdź, J. (2012). Zjawisko korepetycji w percepcji i doświadczeniach młodzieży. *Colloquium*, 4(3), 63–80. https://rebus.us.edu.pl/bitstream/20.500.12128/22888/1/Gozdz_Zjawisko_korepetycji.pdf
- Hawrot, A. (2015). Pozaszkolna pomoc w nauce. *Edukacja*, (2), 99–114. https://www.researchgate.net/profile/Anna-Hawrot/publication/280319396_Pozaszkolna_pomoc_w_nauce/links/55b28e7708ae092e9650a55f/Pozaszkolna-pomoc-w-nauce.pdf
- Jasińska-Maciążek, A. (2021). Korepetycje – powszechność, uwarunkowania i konsekwencje w lokalnym systemie edukacji. *Kwartalnik Pedagogiczny*, 66(1), 72–86. <https://doi.org/10.31338/2657-6007.kp.2021-1.4>
- Jurgiel-Aleksander, A. (2016). Fenomenografia i jej poznawcze konsekwencje w świetle projektu na temat doświadczeń edukacyjnych dorosłych. Refleksja badawcza. *Rocznik Andragogiczny*, 23, 267–282. <https://doi.org/10.12775/RA.2016.014>
- Klus-Stańska, D. (2018). *Paradygmaty dydaktyki. Myśleć teorią o praktyce*. Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Kvale, S. (2010). *Prowadzenie wywiadów*. Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Putkiewicz, E. (2005). *Korepetycje – szara strefa edukacji*. Instytut Spraw Publicznych.
- Putkiewicz, E., Fijałkowski, A. (2015). Przegląd krajowych i zagranicznych badań nad korepetycjami. *Kwartalnik Pedagogiczny*, 60(3), 133–187.
- Siadak, G. (2012). Tak, korzystam z pomocy korepetytora. Obraz prywatnych lekcji w opinii uczniów szkoły gimnazjalnej i ponadgimnazjalnej (raport z badań). *Forum Dydaktyczne*, (9–10), 46–59. <https://repozytorium.ukw.edu.pl/handle/item/1767>
- Szewczyk-Jarocka, M., Nowacka, A. (2013). Korepetycje – aktualny problem szkolnictwa ponadgimnazjalnego. Badania w Płocku. *Notatki Płockie*, 58(1), 40–45. <https://bibliotekanauki.pl/articles/490806>
- Joanna Wnęk-Gozdek (2010, s. 14) AUTORKA UZUPEŁNI!!!!

MEANINGS ATTRIBUTED BY PRIVATE TUTORS TO THEIR ROLE

ABSTRACT: The aim of this article is to present the reconstructed meanings that private tutors assign to their own role. Empirical data were collected through semi-structured interviews conducted with students and teachers who provide private tutoring to primary school pupils. The responses were analyzed using a qualitative approach that included coding, meaning condensation, and categorization. The analysis results

indicate that the respondents consider the ability to convey knowledge and subject matter expertise as the core competencies of a private tutor. The primary motivation for providing tutoring is the desire to earn money, although a sense of job satisfaction also turned out to be important.

KEYWORDS: private tutors, private tutoring, tutor qualifications, motivation for providing tutoring.